

Začal školní rok a známe úsloví: „*Je to jako když hrách na stěnu hází.*“ Bratři Poláci mají zvláště toto úsloví rádi a smějí se mu, protože místo hrachu tam slyší hrocha. K tomu můžeme přidat úsloví: „*Jedni o koze a druzí o voze.*“ A co tam slyší tentokrát bratři kněží Poláci netuším.

Tak to bylo, když Ježíš šel se svými učedníky cestičkami, aby byli sami daleko od lidí a vysvětlil jim, že ho čeká utrpení, kříž, smrt a vzkříšení, ale učedníci si mezi sebou už zřejmě rozdělovali pozice v budoucím Božím království a přeli se, kdo že je v tom království největší.

Jednoho by to i dost naštvalo, ale Ježíš tentokrát zachoval chladnou hlavu a trpělivě a názorně začal učedníkům vysvětlovat, jak je to s těmi pozicemi v Božím království. Tedy vlastně opustil své téma, stejně ho nevnímali, a přešel na téma jejich. I zde si můžeme vzít příklad.

Sloužit těm nejobyčejnějším a přijímat je v Ježíšově jménu, je to nejvýsošnější postavení v jeho království. Můžeme někde dosáhnout něčeho víc? Tím člověk přijímá Ježíše a samotného Boha. Všichni známe legendu o svatém Martinovi, kdy světec, coby ještě voják, oděl do svého pláště mrznoucího žebráka a v noci pak měl sen, ve kterém viděl Krista, oblečeného do právě Martinem darovaného pláště.

Kdysi jsem byl v nemocnici jako praktikant na chirurgii a ošetřoval jsem nemocné s otevřenými ranami. Nebylo to nic pěkného ani na pohled ani pro můj nos. Jistou pomocí mně bylo, když jsem si řekl: „Ošetřuješ nyní samotného Krista!“ Zde se povzbudíme znovu větou z evangelia: Kdo máte kolem sebe na starost staré rodiče, nezbedné děti, nějaké ty neshody v manželství. „Ježíš vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl: Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá...“ Toužíme po postavení před Bohem? Obejměme s láskou a v jeho jménu ty nejobyčejnější kolem sebe. Možná, někdo brzy zase a nečekaně obejmě nás.